WIKIPEDIA

Marrukiinit

Marrukiinit (lat. *Marrucini*) olivat antiikin ajan kansa, joka eli keskisen Italian itärannikolla Teaten (nykyisen Chietin) alueella. He taistelivat aluksi roomalaisia vastaan, mutta kärsittyään tappion ryhtyivät heidän liittolaisikseen.

Ensimmäinen tunnettu historiallinen maininta marrukiineista on toisen samnilaissodan ajalta vuodelta 325 eaa.

Sisällysluettelo

Etymologia
Kieli
Aes Rapinum
Lähteet
Viitteet

Etymologia

Kansan nimi on johdettu Mars-jumalan nimestä. Nimen latinankielisessä muodossa peräkkäin taivutettuina esiintyvien - co- ja -no- suffiksien uskotaan sisältävän kielellisen viitteen siihen, että seudulla aikaisemmin asunut heimo olisi taistellut maahan muuttaneita sabiineita vastaan.

Kieli

Marrukiinit puhuivat itaalisiin kieliin kuuluvaa marrukiinia, joka on yksi oskin kielen varianteista. Marrukiinin kielestä on säilynyt vain harvoja näytteitä. Niistä käy ilmi kielen kuuluneen oskilais-umbrilaisten kielten ryhmään ja olleen todennäköisesti läheistä sukua pelignille.

Marrukiini	
Tiedot	
Alue	Italia
Kirjaimisto	itaalinen
Kielitieteellinen luokitus	
Kielikunta	indoeurooppalaiset kielet
Kieliryhmä	itaaliset kielet oskilais-umbrilaiset kielet oskilaiset kielet
ISO 639-3	umc (http://www-01.sil.org/iso639-3/documentation.asp?id=umc)
	Ohje

Aes Rapinum

Näytteistä useimmat ovat hyvin lyhyitä, mutta yksi on pronssinen levy, jossa on 35-sanainen teksti. Levy löydettiin läheltä Rapinoa, minkä takia sitä kutsutaan nimellä Aes Rapinum (suom. *”Rapinon pronssi”*). Se on ajoitettu tehdyn 200-luvulla eaa. Berliinin Antiikkimuseosta toisen maailmansodan aikana kadonnutta levyä[1][2] säilytetään tiettävästi Puškinin museossa Moskovassa. Levyn teksti alkaa sanoin *Aisos pacris toutai maroucai lixs asignas ferenter auiatas toutai maroucai ioues patres ocres tarin cris iouais . agine.*

Sanat *touta marouca* viittaavat joko kansaan itseensä tai sen asuinseutuun. Tekstissä myös kuvataan linnoitusta sanoin *tarin cris*. Monet tekstin kielelliset piirteet – sekä sanastolliset että syntaktiset – ovat kiinnostavia sekä latinan että muiden itaalisten kielten tutkimuksen kannalta. Semmoinen on esimerkiksi subjunktiivin käyttö ilman konjunktiota tarkoitusta ilmaisemassa välittömästi ennen sanoja *pacrsi eituam amatens* lauseessa, joka kuvaa uhraamista Ceres-jumalattarelle.

Lähteet

- Paavo Castrén & Leena Pietilä-Castrén: *Antiikin käsikirja*, s. 328. Otava, 2000. ISBN 951-1-12387-4.

Viitteet

1. The Foundations of Latin, by Philip Baldi, ISBN 9783110172089 (Mouton de Gruyter, 1999) (englanniksi)
2. Encyclopedia of the Languages of Europe, Edited by: Glanville Price; ISBN 9780631220398 (Wiley-Blackwell, 2000) (englanniksi)